

Forfatter: Ewald, Johannes

Titel: ODE TIL ARVE-PRINDSEN, DEN 11. OCTOBER 1776

Citation: Ewald, Johannes: "ODE TIL ARVE-PRINDSEN, DEN 11. OCTOBER 1776", i Ewald, Johannes: *Johannes Ewalds samlede skrifter*, Gyldendal, (1969), s. 91. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-ewald05val-shoot-workid71605.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Johannes Ewalds samlede skrifter

ODE TIL ARVE-PRINDSEN, DEN 11. OCTOBER 1776

Ei Glædes Raab af Kampens grumme Helte
Og ei Trompetens vilde Klang
Kan naae den fromme Bardes Bryst - og smelte
Hans Siel i himmelsk Sang.

Og naar Sejaner fryde sig ved Rænker,
Forstummer zitrende den Skiald,
Som hørte dem tilhvisle Brødre Lænker,
Og Nationer Fald.

Med Taabers Latter blander ei hans Stemme
Sin Vellyst - hvor en usel Slægt
Fortrylled ved et Flagger-Guld kan glemme
De skiønne Byrders Vægt.

Og hvor Tyrannen tordner Lyst - hvor Sverdet
Aftvinger Trælle Glædes Lyd,
Fandt Phoebi Ven sit ømme Hierte hærdet
Mod hvert et Glimt af Fryd -

Men naar en Stammes vældige Beskytter,
Naar Folkets Engel stiger ned,
Som smilende tilvinker Landets Hytter
Velsignelser og Fred -

Og synlig fra sin lyse Skye udbreder
En hellig Ild, og Dyd og Ret
Og Virksomhed og Haab og Saligheder,
Som hastig krone det -

Og knuser Dødens Orm, hver lumsk Forræder,
Som hvisler i den glade Egn,
Og gienner gridske Rovdyr fra dens Glæder
Med evigt sikkert Hegn:

92

Og naar nu Frydeskrig fra Myriader
Opløfte sig mod Skaberen -
Naar Folkene tilbede Glædes Fader,
Som gav dem slig en Ven -

O da skal Glæden svulme høit og stræbe
Mod Bardens alt for snevre Bryst -
Og tvinge ham til Sang - og fra hans Læbe
Skal strømme Guders Lyst -

Ja store FREDERIK, vort Nordens Vægter! -
O Du! som Raadet sendte ned,
At kalde Dans og Nors og Anguls Slægter
Til tryk Lyksalighed.

Ja Gothers Engel, Du hvis store Skygge
Fra Zembia til de Cimbrers Elv
Som CHRISTIANS Glands udbredes - at betrygge
Den Lyst, Du planter selv.

Naar Millioner, som bekrandste møde
Din Fest med høie Frydeskrig,

Velsigne Glimtet af den Morgenrøde,
Der først tilsmilte Dig.

Og hver en Høi, som kunde først fornemme
Din første Glands... da Viisdoms Haand
Adspredte Dine Skyer - og Dydens Stemme
Udviklede Din Aand.

Og naar de nu fortryllede, og varme
Omfavne sig - og Bryst ved Bryst
Med hede Taarer i hinandens Arme
Fortolke FREDERIKS Lyst.

Og naar De samled' knæle for den Høie,
Og med forvirred, afbrudt Lyd
Anraabe ham, at Sønne-Sønners Øie
Maa see den samme Fryd - - - !

93

O da forstummede Bellonæ Helte,
Da taug Tyrannens hæse Træl -
Men Himle fylde Bardens Bryst - og smelte
Fredskialdens drukne Siel -

Og høit opløfter han den raske Stemme,
Og blander gyldne Strengers Klang
Med Folkets Røst - og Guderne fornemme
Den underlige Sang!

Og Jorden og dens sidste Slægter lære
Henrykte denne Festes Fryd -
Vort Held - vort Haab - vor FREDERIK - og Hans Ære

Af Harpens høie Lyd.

94